

Bíró Tímea

márványalakzatok között

temetésen állunk
mindenünket földhöz szögezi a bánat
fehér arcok fekete koronával
az esőáztatta fulladásban még nehezebb
elemelni a talajtól a lábat
a csizma orrára koppanó cseppek
mintha nyomnák lefelé az inakat a bokákat
márványalakzatok az éhes sárban
és rúg egyet
megfeszül a fekete gomb a kabáton
alatta a kezed nem imára kulcsolt
mindössze takarni próbálja a néhány
hónapos életet akivel végigállod a halál
vajúdását a veszteség megszületését
mintha lenne valami szégyellnivaló az
örökös körforgásban mintha ez a percenkénti
százhusz szívdobogás betörné a dobhártyákat
a könnyek csak lefelé tudnak csorogni az arcokon
nem szöknek vissza a szembe az elvékonyodás előtt
és a magzatvíz sem tud a zárt méhszájon
kifolyni belőlem fürdeti a csecsemőt
a harminchat fokos vízben
kinyújtózik a test a testben
úgy tölti ki a másikat mint a hideg
végtagok merevsége a koporsó
levegőtlen bölcsőjét
látod a meghajlott testeket és már
görnyednél bele te is a gyászmunkába
de feszesen tartod a gerincet hogy legyen
elég helye benned hogy ne préseld össze
a parányi szerveket néha érzed a lüktetésüket
és érzed ahogy a többiekben megakad
az élet hogy lélegeztetőre kapcsolva
nyelik az oxigént
hogy a kitergetett testben már semmi sem
működik elbocsátott hónapok keresnek
maguknak magánzárkákat
ziháló kulcscsontokat simogat a szél
és ahogy az esőcseppek alatt elmosódnak
a bőr pórusai úgy folyik ki

a tekintetünkből a gödörbe engedett koporsó
összeszorított szájjal hallgatom a méhszalagok
nyúlását a jószándékú görcsöket
hullik a nedves föld a fára
lassan betemeti a fekhelyet
belehajlok a sírba hogy megnézzem
milyen mélyre kell majd beszélnem hozzád
milyen távol leszel
és rúg egyet rúg kettőt nem kapok oda
ha rázkódni kezdek a sírástól
elalszik és majd csak otthon ébred fel
amikor lefekszem a száraz lepedőre
és kiszáradva hallgatom hogy
nem egy hanem két szív dobog bennem
mindkettő a föld felszíne felett

Király-Horváth Hajnalka: Ajándék lónak... - 1999

amikor anyám a fejemet

amikor anyám a fejemet verte a falba
maradandó sérülést okoztam a házfalnak
már nem volt képes összetartani a családot
az ablakok új értelmet nyertek
szellőztetésre teljesen alkalmatlanok lettek
arra voltak jók hogy ne nézzünk egymás szemébe
amikor anyám a fejemet verte a falba
nem emlékszem hogy vettem-e levegőt
hogyan csak az első alkalommal kiabáltam
vagy mindig végignyűszítettem a menetet
azt se tudom felidézni hogy kapaszkodtam-e valamibe
vagy hagytam hogy anyám bábuként irányítsa a testem
nem tudom a szomszéd hallotta-e a buffanást
hogyan azt hitte szórakozunk és őt idegesítjük
vagy valami tényleg átrendezésre szorul bennem
kimozdultak a fejemben a bútorok és néha elindul
belül egy kattogás mint amikor a csípőcsont ki akar
törni a helyéről
nem tudom hogy anyám érezte-e a hasadást
az agy megállíthatatlan ráncosodását
de én tudtam hogy ami ide beszorult az soha többé
nem fog távozni
elfoglalja majd a központi helyet és nem fér be
egy csomó tudás élni akarás
csak a magaviseletem lesz kiemelkedő mert
háború és sötét éjszakai hazaút nélkül is
megtanulom védeni a koponyám
csomókban szedtem ki a hajamat a fejbőről
mire összefésültem a maradékot elveszítette a fényét
nem maradt semmi a selyemből
amikor anyám a fejemet simogatta megállt az idő
nekifeszült a tapéta a falnak nem vettem levegőt
megörültem hogy meghaltam